

ДВАДЕСЕТЬ И ШЕСТЫЙ РАЗГОВОРЪ.

День двадесеть и четвертый.

МАРІЯ.

Драга учителко, има одавна врѣме дѣто не ете ни приказвали никаквѣ приказкѣ, нема ли да ни прикажете днесъ једнѣ?

УЧИТЕЛКА.

На радо сѣрдце чеда мои.

Имало веднѣжъ јединъ господаръ, който имаше двѣ дѣщеры близнета, които бѣхѣ наимѣнували съ двѣ имена съврѣшено приличны на тѣхъ. Пѣ-старѣ-тѣ, която бѣше много хубава; нарѣкохѣ Невѣнка, а вторѣтѣ, която бѣше много грозна, наимѣнувахѣ Грозанка. Дадохѣ гы да ся учѣтъ на книгѣ, и до дванадесетѣтѣ годинѣ на вѣзрастѣтѣ имъ, тѣ залѣ-гахѣ добрѣ въ тѣхнытѣ упражненія; но тогава майка имъ стори једнѣ глупостъ; защото безъ да мысли че имахѣ тѣ, да учѣтъ още много нѣща; тя гы завож-даше съ себе си по сѣденкы (дружества). Тѣзи двѣ момичета, като обычахѣ веселѣтѣ, много ся благо-дарехѣ да виждатъ свѣта, и само си за туй мыслехѣ когато имъ бѣше и врѣме за да научатъ уроцѣтъ си, отъ туй и учителитѣ имъ почнахѣ да гы притѣсня-вать. Тѣ, за да ся вече неучатъ, намирахѣ хыляди извиненія; ту че тѣржествувахѣ тѣхныятъ рождень-день; ту че ся калесани были на нѣкое хоро, на сѣ-денкѣ, и имъ трѣбваше по цѣль день да ся китатъ, и тѣй често пишехѣ раваше на учителѣтъ си за да гы молѣтъ да не дохождатъ да гы прислушватъ въ уро-цѣтъ. Отъ другѣ пакъ странѣ учителитѣ, който виж-